

országban, másfelet Svédországban, s Olaszországban is kószált egy eszten-
deig. Közben négyszer elvált és újból férjhez is ment.

– Te annyi országban jártál, annyi nyelven tudsz – mondja neki unokahú-
ga – mondd, hol érzed magad mégis a legjobban?

– A fürdőkádban – felelt keserű fásultsággal a kérdezett.

•

Az utcán hallottuk:

– X. Y. Milyen munkát végez a bankban? – kérdezi egyik fiatalember a
másikat.

– Oszt és szoroz – felel kicsinylő vállvonogatással a kérdezett.

– Szóval se nem oszt, se nem szoroz – vágja rá a másik.

-i.

1933. március 17., péntek, 8. old.

Pillanatképek

Abéke boldog éveiben még a fővárosban se ment ritkaságszámba, ha
egy anyának nyolc-tíz gyermeke volt. A gyerekek sorra fölcsepered-
tek, egymást nevelték, a dajka vagy idősebb nővérke szoknyájába egész cso-
mó kisebb kapaszkodott, amint át-átszaladtak a kocsúton a sétátérre.
Olykor, ritkán, egy-egy ráérő mama is odavetődött. A Múzeum kertben
vagy a Városligetben egy-egy család gyermekéből egész körjáték kitellett.

Ma más a helyzet.

Tavasszal, amikor kibújik a nap, ma is a játszótérre viszik „a” gyermekeket.
Kocsiban tolja, vagy kézen fogja valami kékfátyolos ápolónő vagy a mama,
de a gyermekek nemigen játszanak, inkább külön-külön van mindegyik – s
ami a legfurcsább – egyszerre csak azt látjuk, hogy egy-egy ilyen magányos
gyermek köré lassacskán egész csomó felnőtt nő csoportosul. Valósággal el-
torlaszolja a gyermekeket. Fiatal asszonyok, akiknek nincs gyermekük –

és hánynak nincs – a játszótérre mennek anyai örömökért. Nézegetik a kicsit, mosolyognak rá, játszanak vele, tanácsokat adnak, kérdezősködnek. Megfordult a világ.

Némelyik sétatéri kisbabának nyolc-tíz „mamája” is akad.

•

A tavaszi éjszakában a szélfújta budai bokrok között három sötét alak álldogál. Feltűrt felöltőben, mélyen szembe húzott kalappal, zsebre dugott kézzel, egymáshoz hajolva izgatottan sugdolóznak. Egy távolabbi gázlámpa kísérteties, fehér fényt vet rájuk. A három baljós alak nem sok jót ígér. Macskatalpon sunyítunk el mellettük, nehogy észrevegyenek. Az egész utcában nem jár egy teremtett lélek sem.

Szívünk sebesen ver. A szél különös szófoszlányokat hoz felénk.

– A vezér – halljuk a komor szót.

– Hát a parasztok? Mi legyen a parasztokkal? – sziszegi fogai között a másik.

– Azt csak bízd te rám. Inkább arra legyen gondod, hová bújtatod a királyt – hangzik a gúnyos felelet.

Ez valami politikai összeesküvés – állapítjuk meg döbbenten, s a németországi viharokra, a feszült európai helyzetre gondolunk.

– Ki tudja, mit hoz a legközelebbi jövő? – tünődünk. Most itt egy történelmi pillanat önkéntelen tanúi lettünk. Talán figyelmeztetni is kellene a rendőrséget? Csekély bankbetétünk, útlevelünk s farkaskutyánk jut eszünkbe, a végső veszély esetére.

Még óvatosabban lépdelünk.

– Hiába bújik el – hetvenkedik most az előbbi hang. – Hátha a bástyámat toloom eléje s három lépésre megmattollak, akkor mi lesz?

– Mi lesz? – hallatszik az éjszakában diadalmasan és egyben megnyugtatóan.

– Hála istennek, semmi nagyobb baj nem lesz – állapítjuk meg magunkban, s elhatározzuk, hogy a bankbetéttel, az útlevéllel meg a farkaskutyával is minden marad a régiben.

-i.

1933. március 22., szerda, 7. old.